

Kr., som foreslaas paa den Konto, og anvendt dem, som han syntes bedst, vilde det ærede Medlem til næste Aar have fundet Anledning til at rette Bebrejdelser mod Ministeren for den Maade, hvorpaa han her havde administreret. (*K. M. Klausen*: Det er højst sandsynligt!) Ja, som sagt, det tror jeg.

Der er endnu et Spørgsmaal, jeg har Lyst til at omtale. Her er faldet Ytringer fra forskellige, som have Grund til at kende Forholdene — jeg kender ikke den Side af Sagen saa nøje — om, at de Mergelbevillinger, der ere givne, for saa vidt ikke have naaet deres Maal, som de for en stor Del ere komne Ejerne af Mergellejerne til gode i Stedet for Mergelkøberne. Jeg skal gøre opmærksom paa, at der til Landbrugsministeriet i December Maaned i Fjor er indkommet fra nogle Mænd i Ikast Sogn et Andragende om at faa Lov til af Statens Mergellejer ved Nørlund Plantage at tage Mergel gratis, mod at de selvfølgelig toge det efter Anvisning af vedkommende Plantør fra det Sted, som han anviser. De have altsaa Arbejdet med at tage det op og køre det hjem. Mergel have disse Mennesker ikke og kunne ellers kun faa den ved Køb i en halv Mils Afstand. Nu ligge Statens Mergellejer i $\frac{1}{4}$ Mils Afstand, og Statens Mergel her er bedre end de private Lejers, de ellers ere henviste til. Jeg synes, det er et ret naturligt Forlangende, de stille om at faa Lov til her i Statens Mergellejer at tage den Mergel, de skulle bruge. Det er oplyst i Andragendet, at der er af gammel Ager, Mose og Hede i rigeligt Maal, som de kunne benytte Mergelen til. Maa jeg tilføje, at dette ogsaa er noget, som peger paa, at man skal være varsom med denne Art af Bevillinger og gaa frem med Forstaaelse. De sige, at der er gammel Ager, Mose og Hede. Hvad vil „gammel Ager“ sige i denne Forbindelse? Det vil sige Jord, som er opdyrket for mange Aar tilbage, pløjet om et Par Gange og derefter lagt ud til Naturgræs, idet man ikke har saet. Saa er der maaske gaaet 20—30 Aar, og saa er den sprungen i Lyng. Og nu tages den ind igen, og det er da Jord, som er forholdvis let at gaa til, da den kan betragtes som ældre Mark. Naar Folk nu kunne faa Mergel dertil, bliver denne Jord i forholdsviis kort Tid ret god. Mange Steder ligger der rigeligt af den Slags Jord, og det er formaalstjenligt at faa den under Kultur. Det sker naturligst paa den Maade, at man deler de store Hedejendomme i 2—3 eller flere Dele, saa hver

faar noget af de forskellige Sorter Jord. Jeg skulde tro, at det, at imødekomme Andragender af den Art, vil være nok saa gavnligt som forskelligt af det, der ellers har været paa Tale her.

Endelig skal jeg med Hensyn til Stedet for et Landbrugsmuseum kun gøre den Bemærkning — i den Henseende er jeg fuldstændig enig med den højtærede Minister —, at Museet vil komme til at gøre den bedste Nytte, naar det kommer til at ligge ved en Landbrugsskole. I øvrigt skal jeg ikke blande mig ind i Forhandlingerne derom.

Jeg vil slutte med — fordi det er Hovedsagen for mig — at give min Tilslutning til, at Udvalget fortsætter sine Overvejelser angaaende Forsøgsstationen og fortsætter dem paa fuldstændig saglig Grund. Jeg nærer da ikke Tvivl om, at det vil komme til samme Resultat som den højtærede Minister, saa at vi ville faa denne Bevilling i Aar. Jeg tror ogsaa, at alt vel overvejet vil det vise sig, at det netop er den ligeste Vej til ikke blot at løse det foreliggende Spørgsmaal —, hvortil der selvfølgelig inden ret længe maa slutte sig Spørgsmaalet om en Mosestation, enten det bliver Herning eller et andet Sted —, men ogsaa til en videre Udvikling, som man tænker paa andetsteds. De Ting, som mulig ikke kunne finde deres Løsning ved de Stationer, som anlægges, ville netop, naar det paavises ved vore Forsøg, fremtvinge, at man maaske kommer til i Fremtiden at tage fat paa andre Opgaver, som man ikke kan løse her, men som man kan løse paa andre Steder og ad andre Veje.

Sandbæk: Naar det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, omtalte de sagskyndige, skal jeg bemærke, at jeg aldrig har draget deres Sagskundskab i Tvivl, i alt Fald kun paa et eneste Punkt. Jeg tror, at denne Station ved Studsgaard er i alle Henseender brugelig og egner sig dertil. Kun i een Henseende er der rejst en Anke, og det er med Hensyn til de klimatiske Forhold. Naar det ærede Medlem udtalte, at der havde været Lejlighed til at udpege Stationen, benægter jeg det for den nordlige Del af Ringkøbing Amts Vedkommende, der have de ikke haft Lejlighed dertil. Naar det ærede Medlem mente, at nu skulde Finansudvalget virke for, at vi kunde faa en Forsøgsmark i Aar, vil jeg tværtimod opfordre det til at overveje denne Sag meget nøje. Vi maa hellere vente et Aar, end vi maa faa en